

at fjerne saadanne Forhandlinger herfra. Naar Kirkeraadet fra Begyndelsen alene er indskrænket til de egentlige kirkelige Anliggender, og det da kommer og begjærer Consents til Noget, hvortil Kongen siger: „Det kan jeg, efterat have hørt mine Raadgivere, ikke give min Consents, thi dertil hører der en Lov, saa bliver det ikke til Noget i Kirken; der kommer kun det frem, som efter Kirkeraadets Beslutning og ved kongelig Forordning — ikke ved kongelig Lov — kan blive gyldigt — og for hvem? Alene for Kirkens frivillige Medlemmer; — det maa Kirkeraadet have med at bestille, dertil er det begrundet. Man har saa ofte her trukket paa Smilebaandet, naar jeg har søgt at skaffe en Sondring bragt tilveie mellem en kongelig Forordning og kongelig Lov (En Stemme: Nei!) So, man har, man har endogsaa gjort et Misbrug af sin Mangel paa Erkjendelse i denne Retning; var man tidligere kommen til Erkjendelse af denne Forskiel, saa havde vi siddet paa blødere Puder, end vi nu gjøre. Man vil dog maaskee her komme til at see, at den evangelisk-lutheriske Konge og de evangelisk-lutheriske Medlemmer, der træde til som Raad, have Noget indbyrdes med hinanden at afgjøre, som kun vedkommer Menighedsmedlemmerne, — naar Tienden ikke hører Menigheden til, men Staten, og naar Lønnen kommer til dem fra Staten, forsaavidt vi her anerkjende, at de skikke sig vel og forstjene det.

Jeg skal til Slutning erklære, at jeg hverken vil stemme for eller imod dette Lovforslags videre Fremme, men jeg skal udtale, at det vilde være mig kjær, om vi uden her at give nogen Consents, nogen fuld Tilslutning til dette Forslag, som kun kan gaae igjennem ved en grundlovmæssig Behandling, dog kunde skaffe de ærede Forslagsstillere den Tilfredsstillelse at arbejde sammen, om det saa skulde

være med deres værste Modstandere, for at see, om de da kunde finde en Grændse, som kunde være passende. Jeg skal som sagt for min Person affholde mig fra at stemme for eller mod Forslaget; dog dersom, hvad jeg allerede har udtalt, begge de ærede Forslagsstillere her i Forsamlingen vilde give deres Ord paa, at alt det angaaende det Beredelige, som paa nogen Maade kan gaae imod, hvad jeg her har sagt, skal falde bort, saa skal ogsaa jeg stemme for Lovforslagets Dvergang til 2den Behandling.

Sage: Det har været velgjørende for mig at høre den ærede sidste Talers Bemærkninger, thi uagtet mange af hans Ord vare skarpe og haarde, ere de dog som en mild Regn ovenpaa den Pladskregn, som er falden fra Andres Side; han har gjort saamange og saa væsentlige Indrømmelser, at med det som Udgangspunkt vilde det være muligt at faae en god Lov om Kirkeraadet istand, uagtet jeg ikke kan indrømme flere af hans enkelte Paastande. Det ærede Medlem maa tilligemed de øvrige Medlemmer, der saa haardt have bekæmpet dette Forslag, og navnlig sammenstillet det med det tidligere Forslag, der var udarbejdet af de 12 Mænd, erindre, at enhver Sag, der kommer for den lovgivende Forsamling, har sin Historie, og denne Sag har sin Historie. Efter lange Forhandlinger, først med Kirkecommissionen, senere mellem private Mænd, og endelig i det andet Thing, har man naaet et vist Resultat, hvorom Stemmerne have samlet sig. Den ærede Rigsdagsmand, der stærkest angreb dette Forslag fra denne Side, sagde — troer jeg — om Forslagsstillerne: „Alt de havde vovet at byde Forsamlingen dette Forslag“. Har han nu ikke fulgt den samme Vej, som vi her have fulgt, hvergang han har indbragt Lovforslag her i Thinget?